Жінка. Сукня сріблясто-сіра.
Осінь дихає у плече.
По розмитих її клавірах
Дощова соната тече.

Увібгала худеньке тіло
У м’який глибокий фотель.
Недопалки. Лампа настільна.
Незнайомий нудний готель.

Дві квитанції до оплати.
Чорний осад у кавнику.
І мале кошеня кудлате
Гострить кігті на килимку.

Довгі тіні торкають стелі.
Залягає тяжка пітьма.
Жінка постіль повільно стелить,
Під подушку кладе Дюма.
Зафіранивши блиск реклами
І байдуже місто чуже,
Жінка тихо веде руками
По плечах, прозорих уже

Від криштально-дзвінкої втоми –
Тамувати в собі жагу,
Зберігати в очах невтомну
Іронічну печаль-нудьгу.

Може, просто піти назовсім?..
А по вікнах течуть струмки.
І втікає бульварна осінь
На зачитані сторінки.